

Tile Pots of Animal Life

V211. No 4. November 1921

3L

KZ.m 211, No 1TB

N 21.21.4

197918

Society for the . . .
Prevention of Cruelty .
to Animals, Madras .

ENGLISH & TAMIL

TIT-BITS

OF

ANIMAL LIFE

தமிழ் வாழ்வு மன்றம் எஸ். பி.

Copies can be had on application to the
Honorary Secretary, S.P.C.A., Vepery, Madras.
Annual Subscription, Half a Rupee, payable in advance.

EDITED BY
K. CHENGALVARAYA AYYAR, B.A., B.L.,
Member of the S.P.C.A.

சென்னை: கீ. ஹி. கி. சங்கரத்தின் டெய். பராபிய
கே. செங்கல்வராய அய்யர், பி. ஏ., பி. எஸ். அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

PUBLISHED QUARTERLY.

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

A QUARTERLY ADVOCATE OF HUMANITY FOR SCHOOLS AND FAMILIES

ஜந்து வர்த்தமான ஸாரம்.

பாடசாலைகளுக்கும் வீடுகளுக்கும் உபயோகப்படுகிறது.

ஜீவகாருண்ய விளக்க மும்மாதப் பத்திரிகை.

13 JAN 1922

XXI.] NOVEMBER, 1921-ஸ்ரீ நவம்பர்மீ. இலக்கம் 4.

A QUARTERLY JOURNAL—Vol. XXI.—Number 4.

November, 1921-ஸ்ரீ நவம்பர்மீ

CONTENTS

IN ENGLISH

	PAGE	அட்டவணை	பக்கம்
Shipping Dogs by Express ...	33	தமிழில் இங்கிலாந்தின் கால்நடைகள்	37
The Mare that Slipped ...	34	மதுரைக் கோவிலில் இரண்டு கழுக்குகள்.	39
Treatment for Mange ...	34	கால்நடை அபிவிருத்தி	39
The Horse Coming Back ...	35	தேவின் மணம்	40
Madras S.P.C.A. ...	35	வர்த்தமானக் குறிப்புகள் ...	40
The Madras S.P.C.A. Prize Essay Competition ...	35		

Shipping Dogs by Express

The American Railway Express Company is taking an interest in bettering the condition of live animals shipped by express and it has issued two leaflets giving suggestions on how to ship dogs and poultry. The Company has also expressed its willingness to co-operate with the American Humane Associations in distributing a leaflet of instructions to shippers of poultry published by the Association.

Mr. Stanley W. Todd, of the Company's Educational Service Bureau, writes that the chief difficulty encountered is the lack of proper accommodation for animals for express shipment. He reports that many shippers are slow to provide crates that are large enough for the animals, particularly in the case of hogs, many of which are shipped by express in certain parts of the country. There have been cases where hogs have died of strangulation because of being too closely boxed.

The Express Company leaflet on shipping dogs says that a dog may become frightened, may get hungry, may want exercise, and may want more water while on the journey. It calls attention to the fact that the crate or kennel should be so constructed as to provide ample ventilation on all sides, because it is liable to be carried in a car with a thousand other shipments, some of which may be close to it. The Company emphasizes the importance of properly marking the crate and suggests as an additional precaution that an extra tag be attached to the collar of the dog so that the animal can be identified if it should escape from its box. The Express Company points out that the shipper must provide food for the dog on

the journey as well as a dish of some sort for water. Written instructions as to the feeding should also be furnished.

The following 'Suggestions and Don'ts' from the Express Company's circular on 'Shipment of Live Poultry' are worth reprinting here:—

1. Use good strong coops. Don't use coops that are too large.
2. Don't overcrowd coops.
3. Gross weight of coop and poultry must not exceed 150 lbs.
4. 'One Trip' coops are, as their name implies, for one trip only and should not be used a second time.
5. If the trip will cover more than six hours, place water cans and food in each coop so that the fowls can be watered and fed en route.
6. Don't ship ducks or geese in the same coop with chickens.
7. Ship to points that can be reached without too many transfers. Ask the agent.

Copies of these two pamphlets may be obtained from any Express Office.

The Mare that Slipped

By A. E. Stewart

Don't abuse the horse when he fails to do just as you would have him. There are better ways to handle him, as the following true story will show:—

An old farmer told me he had a big bay mare able to pull a much heavier load than an ordinary horse, but just as soon as she slipped she was through, absolutely done, until another team was hitched in the lead and the load started, then she would lunge forward and

sometimes pull the whole load herself, and always more than her share of it; but no amount of coaxing nor whipping would induce her to try to start it.

She was given to a new hired man to work, and she slipped and quit with the very first load. Throwing her head up over the neck of the other horse, she quietly waited for the help of the other team.

When she balked the driver got down from his seat, kindly turned her head around to its proper place, patted her soothingly and, resuming his seat, attempted to start. Again the mare threw her head over the neck of the other horse, looked askance at the driver, and waited. The farmer, seeing the trouble, came with the other team. As soon as it was hitched on, she buckled down to business and did more than her share.

The farmer had to turn his team over to another the next day, and for several days he lost sight of the new man and the old mare. Soon the man was away, and a load of coal had to be hauled up a considerable grade with the balky team, and the farmer's heart sank, for he felt sure the old mare would stick him. But he put the load on and started, and whenever the mare showed signs of weariness or slipping, he cried 'whoa' and threw on the brake. To start, he just said, 'Get up,' and threw the brake off with a clatter, and to his surprise the mare went forward as though she had never balked.

The following day he said to the hired man, 'What did you do to old kit?'

'Do to her? I haven't done anything; if anything has been done you did it. She was all right when I went away.'

Then the farmer told him about the load of coal. 'Well,' said the hired man, 'all I do when I want to start is say "get up" and throw off the brake with a clatter.'

'Ah, there we have it,' said the farmer, 'I just happened to do what you were doing regularly, and what we both did got the mare's attention away from herself. The noise of the brake did it, and she forgot to slip.'

Treatment for Mange

War conditions have enabled veterinarians to make intensive study of some diseases peculiar to horses and mules. Mange is the chief animal plague of active service, although sometimes glanders takes the predominant place. A treatment usually given for mange is: First, to clip the animal with hand or power-driven clippers. The body is then washed off to get rid of dirt. The animal is finally forced into a swimming tank containing an agent which kills the parasite. The tank is made by digging a narrow trench to the required depth, covering its sides and bottom with cement to make it waterproof. When the animal enters the bath he is completely immersed and forced to swim the length of the bath to the outlet which is provided with an inclined runway, on which he walks to a dripping pen. Several such baths are required to insure a cure, for if the eggs are laid the bath is not sufficiently strong to kill all of them with one immersion.

In France fumigation was largely adopted for mange. It requires construction of special stabling devices, so equipped that the head of each animal projects from the fumigating chamber, with padding around the head to prevent the leakage of gas. The whole surface of the body is exposed to the fumigation for half-an-hour. Vapour baths are also employed, not only with the object of getting the animal's body clean but also to facilitate the penetration of the subsequent dressing.

The Horse Coming Back

There are signs of a revival of the smart harness horse, and already two or three perfectly appointed horsed turnouts have been seen amid the whirl of motor-cars in London streets this year. The sparkling little hackney pony, which gives the prettiest show of any horse in movement, is gaining ground also. For some time past there has been a steady increase in the number of first-class horses being driven on the country roads. *London Daily Mail*

197918

Madras S.P.C.A.

News and Notes

S.P.C.A. Lantern Lectures.—Mr. N. C. Rangasami Iyengar, the Society's Superintendent, delivered fourteen lectures between January and October this year on subjects connected with the kind treatment of animals in the different schools and cherries of the City of Madras. The lectures were all well attended showing thereby that they are popular among the school-going children and the illiterate classes for whose benefit only the lectures are intended.

The Need for Nature-teaching in the Schools.—The Society appeals to the head-masters and the teachers of the different schools to take up humane heart teaching as their service to their pupils. The importance of teaching the young their duty towards the animal creation and thereby their duty to their fellow-countrymen is often ignored in the schools. The training of the intellect alone is not sufficient. The education of the head without the training of the heart is defective. It is only the education of the head with the heart that increases one's power for good and this, indeed, is true education. As it is only the teachers that can find opportunities to teach their pupils in the above lines, it is requested that they will devote a few hours every week to teach lessons on subjects connected with animal life. This will not disturb the routine of the school work in any manner. Subjects for composition and dialogue purposes may be chosen from topics on 'Animal Life' so as to make the children realize the claims the animals have for kind treatment. The Society hopes that its appeal to the teachers in this direction will not be in vain.

The Band of Mercy Movement.—The Band of Mercy Movement has for its aim the promotion of kindness to animals among children. All that the children on their part have to do is to take the following pledge:—'I will try to be kind to all living creatures and will try to protect them from cruel usage' and they are to bear the above declaration in mind and carry it out to the utmost of their power both by precept and by example.

The Society has issued Band of Mercy forms to the different schools of the City of Madras and the Presidency and it is requested that the heads of the schools will second the Society's efforts in this direction by inducing the children under their charge to take the above pledge and sign their names in the forms and thus make them join the Band of Mercy League.

The Society's Prize Essay Competition.—Here again the heads of schools have to perform their duty of helping the Society by inducing their students to compete for the Prize Essay Competition, 1921.

ANNOUNCEMENT

The Madras S.P.C.A. Prize Essay Competition FOR 1921

The subjects for this year's Prize Essay Competition are—

(1) For college students: "The Duties of Citizens in the matter of Preventing Cruelty to Animals."

(2) For High School students: "How do Animals show their Gratitude for Good Treatment."

One gold medal will be awarded for the best English essay written by a student (boy or girl) of any College in the Presidency (including Mysore) on the subject prescribed above for College students; and one gold medal and one silver medal for the best English and the best vernacular essay respectively by a student (boy or girl) of any school in the Presidency (including Mysore) on the subject prescribed above for school students. The essays ought to be sent so as to reach the Honorary Secretary on or before February 10, 1922.

Rules

I. As a part of the educational work of the S.P.C.A. the Committee of the Society offer medals for the best essays on subjects connected with animals to the public schools in the Presidency of Madras, thus—

(1) A gold medal for the best essay in English written by a student of any College or High School in the Madras Presidency.

(2) A gold medal for the best essay in English written by a student of a High School in the Presidency.

(3) A silver medal for the best Vernacular essay written by a student of any school in the Presidency. The rules of the competition and the method of judging shall be left to the Committee of the S.P.C.A. with power to act.

Object

II. The object of the Society in organizing these prize competitions is to instruct the minds and educate the hearts of the school-going population in their duties towards animals generally. The composition and compilation of an essay cannot be accomplished without reading and thinking and without some conversation on the subject with the members of the writer's family. The process will, therefore, be far-reaching and tend to awaken interest in animals as well as to remove ignorance which is a parent of cruelty.

Conditions of Competition

III. Subject to alterations by the Committee of the S.P.C.A. from time to time, the conditions of competition shall be as follows:—

(1) The essays shall be concise and shall consist of not more than twenty thick foolscap pages written clearly on one side of the paper.

(2) The competitors for medals for English essays shall be students of Colleges and High Schools, either for boys or girls. The competitors for the Vernacular essays shall be pupils of boys' or girls' schools.

(3) These essays shall be written by the competitors themselves without assistance from anybody and must be submitted with the signature of the writers to the Principals or Heads of the institutions to which they belong.

(4) The Heads of Colleges and Schools shall be requested, in the first instance, each to select the two best essays written by the pupils, and forward them to the Secretary to the S.P.C.A., Vepery, Madras, in time to be received not later than February 10, 1922. These shall be examined by Judges appointed by the S.P.C.A. Committee, and the most successful competitors shall be entitled to receive the Society's medals at its annual meeting.

(5) In the Institution competing for pre-eminence, no other suggestion or help shall be offered to their pupils by the teachers beyond the following divisions of topics:—

(a) The meaning of the words 'Cruelty to Animals';

(b) The difference between *taking the lives of animals* and *cruelty* with illustrative examples;

(c) The reasons for not mutilating cruelly the bodies of horses, bullocks, cows and calves for the purpose of conforming to fashion;

(d) The reason for or against wearing feathers or bodies of birds for ornamenting caps, bonnets, dresses and the like, which cannot be supplied without cruelty;

(e) Why no pain should be caused to animals, but they should be made happy; and in what way this would tend to our happiness and the formation of a manly and humane character.

(6) The names of winners of the medals shall be announced in the annual reports of the S.P.C.A. and published in the newspapers, together with the names of the schools whose heads have co-operated with the Committee in the noble work of instilling principles of kindness in the minds of scholars and encouraging the practice of mercy and justice to all living creatures in and out of school premises.

(7) No competitor will be entitled to the return of his or her essay.

N.B.—All communications on the subject of Prize Competitions shall be addressed to the Honorary Secretary to the S.P.C.A., Vepery, Madras.

Plumage Export

In reply to Mr. Riley in the House of Commons, who urged the removal of prohibition on export of feathers of farmed egret from India, Mr. Montagu said that he was not prepared to take or advise any action for facilitating traffic in plumage of wild birds, but he was making enquiries in regard to the extent to which egrets were kept in captivity and the conditions under which they were so kept. Other factors must also be considered.

A Fight with Wolves

The women of an Indian encampment, forty miles north of Cochrane, in Northern Ontario, have had a desperate battle with wolves. While nearly all the men were out trapping, the camp was surrounded by between seventy and eighty timber wolves. A circle of bonfires was lighted by the women and for a time the flames kept the wolves at bay, but gradually they became bolder and the squaws were obliged to take vigorous defensive measures. With the few rifles in the camp they opened fire upon the leaders of the pack and, as each wolf fell, its companions tore it to pieces and devoured the carcass. They turned the rifles from point to point and thus checked the advance of the beasts, who stopped to devour their fallen mates. When the ammunition gave out an old squaw offered to sacrifice herself and was only restrained by force from throwing herself among the wolves. When the situation was most desperate, an Indian boy thought of some sticks of dynamite in the camp which were kept for use in the lake when fishing was bad. A bundle of these was tied together with caps and a fuse and thrown into the midst of the wolves. When the smoke of the explosion cleared away, thirty-six dead wolves were counted, in addition to those which had been shot, and devoured by their ravenous companions.

இந்தியாவின் கால்நடைகள்.

இந்தியா தேசமானது முக்கியமாக விவசாயத்தைப் பொருத்து நிற்கிற தேசம். ஐரோப்பாவில் கைத்தொழிலைக்கொண்டு உற்பத்தி ஜனங்கள் பணக்காரர்களாக ஆகியிருக்கிறார்களோ, அப்படி கில்லாமற் போனாலும் ஜீவனத்துக்கே விவசாயத்தை நம்பித்தான் இந்தியரில் 100-க்கு 80 பேர் இருக்கிறார்கள். விவசாயத்துக்கு முதல் சாதனம் கால்நடை என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இந்தியரால் சாகுபடியாகும் விஸ்தீரணத்தையும் சாகுபடி உழவுக்காக இருக்கும் உழவு மாடுகளையும் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் 27 ஏக்கருக்கு 1 ஜோடி மாடு தான் இருப்பதாக தெரியவருகிறது. சாதாரணமாக ஒரு ஜோடி மாட்டைக்கொண்டு 4 ஏக்கர் உழுவதே கஷ்டமாகி விடுகிறது. மேலும் கணக்குகளைக்கொண்டு மேற்படி விவரம் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறதால் வண்டிமாடுகளைக் கழித்துப் பார்த்தால் ஒரு மாடு விவசாயம் குறைத்து ஏற்பட்டாலும் படலாம். மேலும் உழவு மாடுகளின் ஸ்திதியை கவனித்தால் அவைகள் இருக்கும் கஷ்டத்தை நன்றாய்த் தெரியும். இதற்கு என்ன காரணம்? மாடுகள் போதாமலிருப்பதை எவ்விதம் போதுமான அளவு ஏற்படுத்திச் செய்கிறது? விவசாயிகள் இது விஷயத்தில் என்ன செய்ய வேண்டியது, கவர்ன்மெண்டார் என்ன உதவி செய்யவேண்டியது என்பதைக் கவனித்து ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டிய தவசியம். மாடுகள் குறைந்த காரணத்தைக்கொண்டே இந்தியர்களுக்கு அதிலும் மாம்சதாரி யல்லாதவர்களுக்கு முக்கிய உணவான நெய், தயிர், பால் விலை ஏற்றத்தினாலும், சரியான அளவு அகப்படாததினாலும், அகப்படும் பால் தயிர் நெய் இவைகள் கலப்பாக இருப்பதினாலும், இந்தியர்கள் பலக்குறைவாகப் போய், சரீராகக் கெட்டும் ஏதாவது ஒரு வியாதி பரவினாலும் அதை எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய வன்மைகுன்றிப்போய் விட்டார்கள். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் கவனிக்க வேண்டிய விஷயங்களை அடியில் குறிப்பிடுகிறேன். (1) கால்நடைகளில் நல்லஜாதி கால்நடைகளை விருத்தி செய்ய கவர்ன்மெண்டோ, கால்நடைப்பண்ணை நன்றாக வைத்து நடத்தி வரவேண்டும். இது விஷயமாக என்னால்

சென்னை கவர்ன்மெண்டாருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதைக் கவனிப்பதாக பத்திரம் வந்திருக்கிறது. (2) கால்நடைகளில் பசுக்களை மாட்டுத் தாட்டிகளில் கொண்டுபோய் ஆகாரத்துக்காக கொல்லாமல் தடுப்பது; இது விஷயமாய் பல முனிஸிபாலிட்டிகளிலும் அப்புக்காண்டு தீர்மானமும் செய்திருக்கிறார்கள். (3) கால்நடைகளில் நல்ல ஜாதக் கால்நடைகளை வெளி தேசங்களில் விருத்தி செய்யவேண்டியதின் பொருட்டு அபலநாட்டு விபாபாரிகள் வாங்கி இந்தியாவை விட்டு ஏற்றுமதி செய்து கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். அதைத் தடுக்க வேண்டிய தவசியம். (4) மலாய் நாடுகளுக்கும் மற்ற தேசங்களுக்கும் நல்ல ஜாதி மாடுகள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுப் போய் விடுகின்றன. எப்படி உணவுபொருள்கள் போதாமலிருக்கும்போது கவர்ன்மெண்டார் கட்டுப்பாடு (கண்டிசோல்) செய்கிறார்களோ அப்படிப்போல் நமது இந்தியாவுக்கே போதாமலிருக்கும்போது ஏன் ஏற்றுமதியை தடுக்கக் கூடாது. (5) விவசாய டிபார்ட்மெண்டார் பல இடங்களிலும் பொலி காளைகளை வைத்துக்கொண்டும், நல்ல ஜாதி மாடுகள் வளர்க்கிறவர்களுக்கு உதவி செய்தும் அப்படிப்பட்டவர்களுக்குக் கவர்ன்மெண்டார் கடன் முதலானது கொடுத்து (வியசாய கடன்கள்) உதவிச்செய் வேண்டியது. (6) கிராமந்தரங்களில் மேய்ச்சல் தரைகள் இருந்த காடுகளை எல்லாம் எடுத்துவிட்டு தர்க்காஸ்து கொடுத்துவிடுகிறார்கள். அதற்குக் காரணம் மாடுகள் பலவிதமான காளைகளுடன் விழுந்து சரியான கன்றுகள் உண்டாகாதென்ற காரணம் சொல்லுகிறார்கள். தொன்றுதொட்டு இந்தியாவில் ஒவ்வொரு கிராமங்களிலும் மேய்ச்சல் தரை என்று அளவாகி சமீப காலம் வரையில் அப்படிப்பட்ட நிலங்களை அடமானம் செய்யப்பட்டதாய் இருந்தது. அது சுத்த பிசகு கிராமத்துக்குப் பொதுவான மேய்ச்சல் தரையும், (7) கிராமங்களுக்குப் பொதுவானதாய் மேயும்படியான காடு உற்பத்தி செய்துப், கோடைகாலத்தில் தாகத்துக்குக் குறைவில்லாமல் தண்ணீர் குடிக்கும்படியாயும், குளிப்பாட்டும் படியாயும் குளங்களை நல்ல ஸ்திதியில் வைத்துக்கொள்ளும்படியான ஏற்பாடும் செய்ய வேண்டியது. இதற்கு உதாரணம், தஞ்சாவூர் கரிபுல்

உற்பத்தி செய்யப்படுகிற புல்களைத் தின்று வளரும் கால்நடைகளைப் பார்த்தால் தெரிய வரும் பம்பாய் மாகாணத்தில் பசுக்களைப் போஷிப்பதிலும் வளர்ப்பதிலும், கால்நடைகளை விருத்தி செய்வதிலும் அக்கறை எடுத்து பல சங்கங்களும் ஏற்பட்டு சட்டசபை மெம்பர்களும் அக்கறை எடுத்து கவர்ன்மெண்டாரிடம் முறையிட்டு வருகிறார்கள். அது விஷயமாய்ப் பெரிய கிளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அமெரிக்கா, பிரசில் முதலான தேசத்தில் கவர்ன்மெண்டார் விவசாய நிபுணர்களை ஏற்படுத்திக் கால்நடைகளை ஏராளமாய் விருத்திசெய்து விட்டார்கள். நமது இராஜதானியிலோ விவசாய இலாகா பால்ய பருவத்தில் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள் இன்னம் 10 உத்தியோகஸ்தர்களை நியமிப்பதும் இருக்கிற உத்தியோகஸ்தர்களுக்குச் சம்பளத்தை ஜாஸ்தி செய்தாலும் மேற்படி இலாகாவை விருத்திசெய்து விடமாட்டாது. பிரதி ஜில்லாக்களிலும் தாலுக்காக்களிலும் பொதுநிலத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் கவனித்து ஏற்பாடு செய்தால் ஒழிய, கூடிய சீக்கிரத்தில் நாம் கஷ்டத்துக்குள்ளாவோம் என்பதில் தடையிலலை.

மதுரைக் கோவிலில் இரண்டு கழுதுகள்.

மதுரை, ஜூன் 18--நேரம் காலை 10½ மணிக்கு ஸ்ரீமீனாக்ஷியம்மன் கோவிலுபொற்ற மறைதீர்த்தத்தில் இரண்டு வெள்ளைக் கழுதுகள் ஸ்நானஞ்செய்து கரையிலுட்கார்ந்திருந்தன. கோவிலின் அதிகாரிகளால் அன்னம் நெய் முதலியன அவைகளுக்கு கொடுக்கப்பட்டன. பின்னர் புகைப்படம் பிடிக்கப்பட்டது. அவைகளைப் பார்ப்பதற்காக ஏராளமான ஜனங்கள் பொற்றமறைபாச் சுற்றி கூடி விட்டனர். பின்பு அவைகளை ஒருசேவகன் கையில் பிடித்துக்கொண்டுபோய் ஸ்வாமி தரிசனஞ்செய்து வைத்துக் கோவில் நந்தவனத்தில் விட்டான். கொஞ்ச நேரம் அக் கழுதுகளிரண்டும் அங்கே இருந்துவிட்டுப் பின் எங்கோ பறந்து போய்விட்டன. இங் குள்ளவர்கள் இதை ஒரு பெரிய விசேஷ

மாகக் கருதுகிறார்கள். அக்கழுதுகளிரண்டும் திருக்கழுக்குன்றத்திலிருந்து வந்திருந்ததாகவும் சொல்லப்படுகின்றது.

கால்நடை அபிவிருத்தி.

கல்கத்தா, ஆகஸ்ட் 22--கோ சம்ராசுணத் தைப்பற்றி மிஸ்டர் ஆண்டிரூஸ் கல்கத்தாவில் பேசுகையில் அதில் இந்திய கோ சம்ராசுண மகாநாட்டின் காரியதரிசிக்கு லார்டு டென்டர்டின் எழுதியுள்ள கடிதத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தார். அக்கடிதத்தில் லார்டு டென்டர்டின் தாம் இந்தியா மந்திரியைக் கண்டு பேசியதாகவும் மிஸ்டர் மாண்டேகு கால்நடைகளை அபிவிருத்தி செய்வதை ஆதரிப்பதாகவும் இது சம்பந்தமாக லார்டு ரீடிங்குக்கு எழுதுகின்றேனென அவர் சொன்னதாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

தேளின் மணம்.

ஆச்சரியமான சம்பவங்கள்.

ஸ்ரீமான் பி. என். அப்புஸ்வாமி ஐயர் ஆடி மாதத்திய தமிழர் நேசனில் எழுதுவதாவது:—

நம்ப முடியாத அளவு வியப்பைத்தருப் விசேஷ நிகழ்ச்சிகளுள் தேளின் இவ்வாழ்க்கையொன்றாகும். தேளின் இல்லற விஷயங்கள் மிகவும் விந்தையானவை. ஏப்பிரல் அல்லது மே மாதத்தில் ஒரு இரவில் வெளியில் உலாத்தி வரச்செல்லும் ஒரு ஆண் தேளானது, அநேகமாகத் தன்னைவிடச் சற்றுப் பெரியதாக இருக்கும் ஒரு பெண் தேளைச் சந்திக்க நேரிடுகின்றது. பொதுவாக ஆண்தேளை விடப் பெண்தேள் அளவில் பெரிபது. பிறகு அவைகருங்கிக் தமது கைகளை விரித்து நீட்டி ஒன்றை யொன்று பார்க்கின்றன. பிறகு இரண்டும் கைகளைக் கோத்துக்கொண்டு முகத்தோடு முகம் வைத்துப் பேசுகின்றன. பின்பு உடனின் முன்பாகத்தை மட்டும் கீழேதரையில் படியும்படி வைத்துக்கொண்டு வால்களைத் தலைமேல்தூக்கி வாலோடு வலைத் தேய்க்கின்றன. பின்பு வால் நுனியிலுள்ள வளைந்த பாகத்தால் ஒன்றையொன்று பிடித்துப் பேசுகின்றன. பொதுவாக இரண்டு

தேள்கள் சந்தித்துச் சிநேகமாகப் பேசும்போதெல்லாம் இவ்வாறே அவை நடிக்கின்ற மையால், தேள்கள் கௌரவமாய் ஒன்றை யொன்று சந்திக்கும்போதெல்லாம் இவ்வாறு நடக்கவேண்டியதுதான் மரியாதையென்று ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன போலும். இவ்வேற்பாடு நமக்குள் நமன்கரிப்பது, சலாம் போடுவது கைகுலுக்குவது முதலியவற்றை. ஒக்கும். இதுதான் தேள்களுள் சாதாரண மரியாதையாய் இருந்த போதிலும் மணத்தை நாமும் தேளினச் சிறுவர் சிறுமியர் ஒருவரை யொருவர் சந்திக்கும்போது மற்றவை சாதாரணமாய் நடப்பதைவிட மிகுதியான பிரீதியுடன் நடந்து கொள்கின்றன. பெண்ணுக்குச் சம்மதமிருந்தால், ஆண் தேளானது தன்னிருக்கைகளாலும் பெண் தேளினது இரு கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு மரியாதையாய் -- சபையோர் அரசன் முன்னிலையில் நடப்பதுபோல் -- பின் நோக்க அதை மெல்ல அழைத்துச் செல்கின்றது. இப்படிச் சிறிது நேரம் உல்லாசமாகப் பின் நோக்கி உலாத்தி வருகின்றது. இந்த உலா சில மணிநேர காலம் நடைபெறலாம். இவ்வாறு உலாத்தி வரும் போதே, எங்காவது சௌகரியமான "வீடு" இருக்கிறதாவென்று கவனித்துக்கொண்டே வரும், ஆண் தேளானது ஏதோ ஒரு கல்லிடுக்கைச் சௌகரியமான இடமென்று நினைக்கிறது. உடனே தனது பின் கால்களால் அந்த இடத்தைச் சற்றுப் பெரிதாகத் தோண்டி மண் முதலியவற்றை வாலினால் வெளியே தள்ளுகிறது. ஆனால் பெண்ணைப் பிடித்த கையை மட்டிலும் விடுவதில்லை. போதிய அளவு வீட்டைப் பெரிதாக்கிப் பின்பு பெண்ணை அழைத்து உட்செல்லுகிறது; அப்பெண் அவ்விடம் சௌகரியமான இடமென்று நினைத்தால் சரி; இல்லாவிட்டால் இரண்டுமாக முன்போல் உலாத்தி வேறுவீடு தேடிச் செல்கின்றன. சிறிசில வேளைகளில் இவை இவ்வாறு வீடு தேடிச் செல்லும் காலை இன்னொரு ஆண் தேளானது அப்பெண்ணைக் கவர எண்ணங்கொண்டு நெருங்கினாலும் நெருங்கலாம். அவ்வேளைகளில் இவ்விரு ஆண் தேள்கள் ஒன்றையொன்று எதிர்த்து ஒன்று தோல்வியுற்று ஓடும்வரையோ அல்லது ஒன்று மடியும்வரையோ சண்டையிடுகிறதில்லை. பெண் தேளின் ஒருகையை

ஒரு ஆண் தேள் பிடித்துக்கொண்டு அதைத் தன்புறமாக இழுக்கின்றது. அதன் இன்னொரு கையை மற்றொரு ஆண் தேள் பிடித்துக்கொண்டு எதிர்ப்புறமாக இழுக்கின்றது. இதில் எந்தத் தேள் பெண் தேளைத் தன்புறமாக இழுத்துக்கொள்ளுகிறதோ அது அதை அபகரித்துக்கொண்டு வீடுதேடப் புறப்படுகிறது. தோற்றுப்போன தேளானது தன் பானதிற்கிசைந்த வேறு மனையானைத் தேடிச் செல்கிறது. கடைசியாகப் பெண்ணின் மனதிற்கிசைந்த ஒரு வீடு கிடைத்ததும் இரண்டு தேள்களுமாக இல்லறம் நடத்த அங்கு செல்கின்றன. மறுநாட் காலைில் அவை இன்புற்று வாழ்ந்த வீட்டின் பேற்கூரையாகும். கல்லைப் புட்டினால் அங்கு பெண் தேள் மட்டிலும் காணப்படுகிறது. ஒருக்கால் ஆண் தேளின் காலோ, கையோ அல்லது வேறு ஏதாவது உறுப்போ துண்டு துண்டாகக் காணப்படும். காணப்படலாம். குறிப்பிட்ட இன்ன சமயத்தில்தான் இவ்வாறு இக்கொடிய நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறதென்பது நன்கு அறியப்படவில்லை. அதுவரை ஒன்றும் செய்யாது சும்மாவிருந்த பெண் தேளானது ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் மேல் நடக்கவேண்டிய வீட்டுக் காரியங்களை யெல்லாம் புருஷத் துணையின்றித் தானே நடத்துவதாகத் தீர்மானித்து அதற்கு முதற்படியாகத் தன் புருஷனையே விடிபற்காலச் சிறுண்டியாகத் தயார்செய்து காலைப் போஜனத்தை முடித்துக்கொள்ளுகிறது. அதில் ஏதாவது மீற்தால்தான் நாம் ஆண் தேளின் அடையாளங்களைச் சில வேளைகளில் காணுகிறோம். தனது கையைக் கெட்டியாகப்பற்றி யிருந்த ஆண் தேளைப் பெண் தேள் எப்படித் தனக்குள்ளாக்கிக் கொள்கின்றது என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. யெனினும், மணம் புரிந்த மறுநாள் காலைில் ஆண் தேள் பிணமாகப் பெண்தேளுக்கு இரையாய் விடுகின்றதென்பதில் சிறிதும் ஐயமேயில்லை.

வர்த்தமானக் குறிப்புகள்.

1. அக்குபகி: 'அக்கு' 'அக்கு' என்று இது சப்திப்பதனாலேயே, ஜனங்கள் இப்பகியை 'அக்குபகி' என்று கூப்பிடுகிறார்கள். 'அக்கு' என்ற வார்த்தை 'அக்கா' என்றதன்

திரிபே யென்பர். அக்காவும், தங்கையுமாகிய இரண்டு பகிகள் ஆற்றங்கரையில் மேய்ந்துகொண்டிருந்தனவாம். திடீரென அவ்வாற்றில் வெள்ளம் வரம்பு கடந்து போகாநின்றது. அப்போது இந்த வெள்ளத்தில் அகப்பட்டுத் தப்ப முடியாமல், அக்காவாகிய பெரிய பகி வெள்ளத்தோடு வெள்ளமாய் அடித்துப் போகப்பட்டு இறந்துபோயிற்றாம். தங்கைப்பகி வெள்ளத்திலகப்படாமல் தப்பிவித்துக்கொண்டது. அக்காவிடத்திலுள்ள அபிமான மிகுதியால் வெள்ளத்தில் அகப்பட்டுத் தப்பிக்கமுடியாமல் போகும்பகியைத் தங்கை கூப்பிடுவதைப் பார்த்தே 'அக்கு' 'அக்கு' என்று இப்பகி விளிப்பது என்று சொல்லுவார். இந்த பகி சித்திரை வைகாசிமாத காலங்களில் தான் ஆற்றங்கரை குளக்கரையோரங்களிலுள்ள உயர்ந்த மாங்களிலிருந்து கத்துகிறது. பிரதி வருஷமும் வெள்ளம் வருவதற்கு முன்னாலும், ஆறுகளில் வெள்ளம் வந்தபின்னாலும் சிறிதுகாலம் வரையிலும், இந்த பகி கூவிக்கொண்டிருக்கிறது. வெள்ளத்திற்குச் சென்ற தமக்கைப்பகியை 'அக்கா அக்கா' என்று இப்பகி என்றும் விளிப்பதாக ஜனங்கள் கூறுகிறார்கள். இம்மாதிரியான சம்பவம் வெள்ளத்தை எதிர்பார்க்கும் சித்திரை வைகாசிமாத காலங்களில்தான் நிகழுகிறது. ஆறுகள் உள்ள இடங்களில் இப்பகியிருந்து சமீபத்தில் வரக்கூடிய வெள்ளத்தைக் குறிக்கும் சப்தத்தை இது செய்யும். இது கத்தினதும் வெள்ளம் வருவதென்று ஜனங்கள் நினைத்து முன் ஜாக்கிரதையாக இருக்கிறார்கள். வேறு சில இடங்களில் இப்பகிகள் கத்த ஜனங்கள் மழை வருமென்றும் குறிப்பாக அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். வசந்த காலமாகிய சித்திரை, வைகாசி மாதங்களில் இதே விதமாகக் கத்தும். இப்பகியைக் குயில் என்றும் கூறுவார்கள். இப்பகி இம்மாதங்களில் தனித்துத் தனிர்விட்டு பார்ப்பதற்குத் தங்கத் தகடுபோல் விளங்கும் மாந்தளிர்களை அகடாறவுண்டு இனிமையாய்ப் பாடிக் கொண்டிருக்கும். இக்கருத்தை புள்ளடக்கியே,

'மாமரக் கிளைதன்னின் மகிழ்ந்தவாழ்
கோமனக் குயிலே இசை கூவுவாய்
சாமிதந்த தனிக்குரல் காட்டினால்
திமையொன் றுளதோஇனிச் செப்புவாய்.'

குயிலைப்பற்றி ஒரு பாவலர் கூறியிருக்கிறார். இக்குயில் மதனனுக்கு ஒரு வாத்தியமெனக் கூறுவர். 'கீதமினிய குயிலே கேட்டியேல்' என்று திருவாசகத்தில் ஸ்ரீமணிவாசகரும் கூறியது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. வசந்த காலத்தில் குயிலைப்பற்றி எப்பாவலரும் வர்ணியாது இரார். வசந்த காலத்தில் மிகவும் சந்தோஷித்துப்பாடும் குயில் மாரிகாலத்தில் மிகுதியும் கஷ்டப்படும். மாரிகாலத்தில் மிகவும் துக்கத்துடன் கஷ்டப்பட்டு காலம்பார்த்து வேட்களும், மாமிஸ பகிணிகளும் இப்பகிகளைக் கொன்று தம்மாதார மாக்கிக்கொள்ள எங்கே யென்றலைவர். அவர்கள் வேட்டைக்குட்பட்டு இவ்வித பகிகள் தொகை தொகையாய் மாண்டுபோம். இப்பகிகள் மாலை தனிர் பழம் முதலிய அருமையான பதார்த்தங்களையே யுண்டு உயிர் வாழ்வதனால், இதன் மாம்ஸம் ருசியாயும், இனிமையாயும், மற்ற உடம்பு சௌகரியம் கொடுப்பதாயும், இருப்பதென்று மாம்ஸ முண்போர் இதனை மிகுதியும் கொண்டாடுகிறார்கள். இதன் மாம்ஸம் உண்பதற்கே வருஷவாரியில் இப்பகிகளைக் கணக்குவழக்கில்லாமல் கொல்லுவதனால், தினே தினே இப்பகி சமூகம் ஹானியை யடைகின்றது. ஜீவகாருணிய சபையார் இப்பிராணிகளின் சமூகம் இப்படி நசித்துப்போகாதிருக்குமாறு வேண்டிய தடுப்பு முயற்சிகளைச் செய்யாதவரையில் இப்பிராணி சமூகம் இப்படியிமின்றி நீங்கிவிடும் என்பதை அறிந்து தக்கது செய்யவேண்டும்.

உடம்பு.

2. அழுங்கு உடம்பு எவியா கணில். என்று அரிச்சந்திர புராணத்தில் வேட்டஞ் செய் காண்டத்தில் எடுத்தாளப் பெற்றிருக்கிறது எனவே உடம்பு வேட்டைக்குரிய பிராணி என்பது கொள்ளக் கிடக்கின்றது. ஆகவே இந்தப் பிராணி காட்டில் மற்ற மிருகங்களுடன் கூடி வசிக்கும். என்று ஏற்படுகிறது.

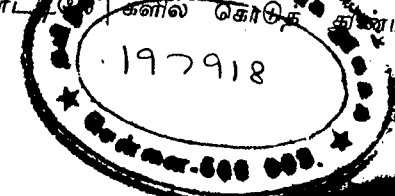
ஊர்வன இனத்தில் சேர்ந்ததாகிய இந்த உடம்பு நான்கு கால்களும் நீண்டவால்களும் கொண்டதாய் பல்லி என்ற பிராணியைக் காட்டிலும் 7 அல்லது 8 மடங்கு அதிகமான உடம்பு பருத்த உருவில்தாயுள்ளது. காட்டில்

யன்றி இன்னும் வயலோரங்களிலும் இப்பிராணி வசிக்கும். இப்பிராணிகளுக்குக் கால்கள் மிக்க வலிபுடையன. ஆகையினால் தான் பூர்வீக அரசர்கள் கோட்டை கொத்தளங்களைப் பிடிக்கப்போம்போது, உடம்புகள் பலவற்றைப் பற்றிப் பழக்கித் தம் சேனைகளுடன் கொண்டு போவார்கள். உயரத் தாவமுடியாததாயிருக்கிற கோட்டைச் சுவர்களில் இவ்வுடம்புகளைக் கயிறு கொண்டு கட்டி எறிய, அவை உயரப்போய், சுவர்களைக் கால்களினால் கவ்விக்கொள்ளும், அப்போது கயிறு அறுந்துவிடும் என்ற பயமில்லாமல், எத்தனை ஆட்களானாலும் கயிறைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒருவரும் தெரியாமல் கோட்டைச் சுவர்களில் தாவி, அதனை வசப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

ஆகவே முன்காலத்து அரசர்கள் இவ்வுடம்புகளை மிகுதியும் போற்றிக் கொண்டாடிருக்க வேண்டியதென்பது தெளிவாய் விளங்குகின்றது. 'முர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடா' என்ற பழமொழிப்படி முதலை ஜலத்தில் அகப்பட்ட பொருளை வலிந்து பற்றிக்கொள்ளும், யானையானாலும், அதன் காலை ஜலத்தில் முதலை பற்றினால், விடாத பலமுடையதென்று கஜேந்திரமோட்சம் என்னும் இந்து புராணக்கதை நன்கு வலியுறுத்தும், அதுபோல, உடம்பு தரையில் எப்பொருளைப்பற்ற நேரினும் இலகுவில் விடாமல் வலிந்துபற்றத் தன்மையை யுடையதென்பது தெளிவாகும்.

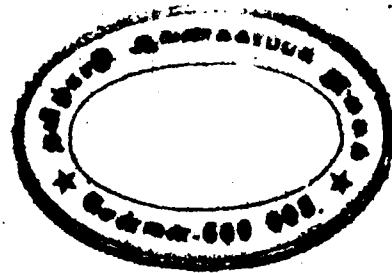
உணவுப்பொருள்.

ஊர்வன ஜாதியிற்சேர்ந்த இந்த உடம்பு என்ற பிராணியை மாம்ஸம் உண்போர் கொன்று மசாலைகள் சேர்த்துப் பக்குவப்படுத்தி உண்பார். இதன் மாம்ஸம் மிகுந்த இரத்தவிருத்தி செய்யக் கூடியதென்று கொண்டு இப்பிராணிகளைத் தொகை தொகையாக வதைத்து உண்கின்றார்கள். உடம்புத் தோலைக் கழற்றிச் சிறு பையன்க ளடிக்கத் தகுந்த சிறுபறை என்ற வாத்தியம் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். இந்த உடம்பு தன்னிலும் சிறிய பிராணிகளாகிய பூச்சி புழுக்களை உண்டு உயிர்வாழ்வதுபோல, இப்பிராணியைக் குடியானவர்கள் தம் செல்வங்களில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கால்

நடைகளாகிய பசுக்களோ எருதுகளோ உடல்மெலிந்து நோய்ப்பட்டுத் தள்ளாடும் சமயத்தில், உயிருள்ள உடம்பினைக் குடியானவர்கள் பிடித்துவந்து, அப்பிராணிகளின் வலிமையுள்ள கால்களையும் நகங்களை யும் கருணையின்றி அறுக்கிறார்கள். பின்னால் அப்பிராணி செயலற்றுத் துடிக்கும் சமயத்தில், அதனைப் புல்லுணவில் நன்றாக மறைத்து மெலிவுபட்ட மாட்டின் வாயில் கொடுத்து இருவர் அம்மாட்டின் கொம்புகளைப்பிடித்து, அவ்வுணவை அது அருந்துமாறு செய்கிறார்கள். மாட்டின் கடைவாய்ப்பல்லிலகப்பட்ட புல்லுணவுடன் கூடிய உடம்பு இந்தவிதமாய் உயிரிழந்து மாட்டுக்கு இரையாகின்றது. இந்த விதமாய் இப்பிராணி மாட்டின் வயிற்றிற்போய் அதன் இரத்தவிருத்தி செய்யும் உணவாகிச் சின்னாட்களுள் பார்க்க மாடு முன்னிலும் பருத்துக் கொழுத்து வலிவடைந்து குடியானவனுக்கு நெடுங்காலம் உழைக்கும் தினுஸிலிருக்கிறது. காலினை வெட்டிப் போது அது துடிக்கும் துடிப்பையும்,

மரணாவஸ்தையையும் கவனிக்காமல் ஏன் இதனைக் காருணியமில்லாமல் மாட்டுக்கு இரையாக்கவேண்டும், அதனை ஒரே யடியிலடித்து உயிர்போக்கிக் கொடுக்கக் கூடாதா என்று விசாரித்துப் பார்த்தால், உடம்பின் இரத்த ஓட்டமிருக்கும்போதே அதைக் கொடுத்தால் தான், நல்ல இரத்தம் உறைத்து மாடுவிருத்தி யாகிறதென்றும், மாடு தின்னுக்கையில் வலி வான கால்கள் கொண்டு அது தப்பித்துக் கொள்ள வழிபார்க்கு 'மெனவே, கால்களை வெட்ட நேருகிறதென்றும் தெரிய வந்தது. என்னவானாலும் ஒரு பிராணியை இம்மாதிரி இரக்கமில்லாமல் துடிக்கச் செய்து மற்றொரு பிராணியின் சூழத்தை உத்தேசித்து இரையாகச் செய்வது காருணியத்துக்குற்றதாகா தென்றே கூறுவோம். இந்தப் பிராணியை வேட்டை செய்வோர் பிடித்து மனிதரின் மாம்ஸ உணவிற்காகவும் பிறவற்றிற்காகவும் ஒரு பிராணியின் பரிமாணத்திற்குத் தகுந் தாற்போல கால் ரூபாய் முதல் ஒரு ரூபாய் வரையில் விற்பப் பயனடைகிறார்கள்.

MY CREED

By Frances Meier

I will help while I live all dumb creatures around me,
 I will build wind-breaks and silos and stack my barns full,
 I will bind up the wounds and protect them from pitfalls,
 Just to help them to know they can have faith in mere man.

I will go out in the highways and build them retreats—
 The lame, the blind and those wearied of storms,
 I will bear winds and sleet, if the desire for bearing
 Is sealed with the thanks in dumb animals' eyes.

I'll sink wells for the winter, which they are so badly in need,
 I will offer my barns, and my hands and my feed—
 To inspire my neighbours with friendlier feeling
 Towards those, who for strength, we're dependent upon.

I will live so true when life's twilight comes near,
 Bringing scenes of the past—be they pleasant or nay,
 You will pause in your work and say ever so kindly
 The dumb beasts will most miss that man passing away!

Convictions for the First Nine Months of the Year 1921.

This return is published to inform the public of the nature and extent of acts of cruelty to animals discovered by the Society in the City of Madras.

The following **CONVICTIONS** for cruelty to animals were obtained in Madras during the first nine months of the year 1921 by the Society's Agency:—

1. Working Horses in an unfit state	...	...	...	44
2. Do. Ponies do.	...	...	...	292
3. Do. Bullocks do.	...	...	...	1,274
4. Do. Buffaloes do.	...	...	...	...
5. Do. Mules do.	...	...	...	...
6. Cows ill-treated	...	...	...	...
7. Calves do.	...	...	...	15
8. Fowls do.	...	...	...	3
9. Donkeys do.	...	...	...	...
10. Goaded Bulls	...	...	...	...
11. Overloading	...	...	...	...
12. Owners causing cruelty	...	...	...	51
Total ...				1,679

1921-இல் முதல் ஒன்பது மாதங்களில் ஜீவ ஹிம்ஸைக்காகச் செய்த தண்டனைகள் பட்டி.

அடியில் குறித்த ஜீவ ஹிம்ஸைமான குற்றங்கள் 1921-இல் முதல் ஒன்பது மாதங்களில் இத்தச் சங்கத்தாரால் கண்டறியப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டன:—

1. உழைக்கச் செய்யில்லாமல் நோயாளியாயிருந்த குதிரைகளை வருத்தி வேலை வாங்கினதற்காகத் தண்டிக்கப்பட்ட குற்றம்			44
2. " குதிரைமட்டங்களை "			292
3. " எருதுகளை "			1,274
4. " எருமைக் கிடாக்களை "			...
5. " கோவேறு கழுதையை "			...
6. பசுக்களைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்			...
7. கன்றுக் குட்டிகளைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்			15
8. கோழிகளை "			3
9. கழுதைகளை "			...
10. எருதுகளை தாற்றுக்கோலால் துண்டினது			...
11. அதிக பாரத்தை ஏற்றியது			...
12. சொந்தக்காரர்களை செய்த மேற்குறித்த குற்றங்கள்			51
மொத்தம்			1,679

இத்தச் சங்கத்தின் காரியங்கள் அவரவர்கள் இஷ்டப்பட்டுக் கொடுக்கும் உபகாரப் பொருளாலேயே நடத்தப்படுகின்றன
The Society is supported only by Voluntary Contributions.